

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

‘Ο κ. Ν. . . είναι τύπος ‘Αγαθοπούλου.

Πρό ημερῶν ἡγόρασε μετοχὰς ἐπιχωρίου τραπέζης.

Μετά τινος ἡμέρας συναγτὰ φίλον του διὰ μέσου τοῦ ἐποίου τὰς ἡγόρας καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι θὰ τὰς πωλῇ.

— Καὶ διατί ; ἐρωτᾷ ὁ φίλος.

— Βλέπω ὅτι ξεπέφτουν.

— Τί μὲ τοῦτο, θὰ ὑπερτιμηθοῦν πάλιν.

— ‘Βί! ἀπαντᾷ ὁ Ν. . . μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν οἰκονομολογικὴν του πρακτικὴν, ταῖς πουλῶ τώρα ποῦ ξεπέφτουν καὶ σὰν ἀνεβούνε πάλι τῆς ἀγοράζω.

‘Ο κ. Καμπούρογλου ἀκριβῶς ὅταν μᾶς πωλῇ πρῶτον, τὴν μεγαλειτέραν παραδοξολογίαν τὴν ὁποίαν πλὴν αὐτοῦ καὶ τὸν περὶ αὐτὸν οὐδεὶς συμμερίζεται, μᾶς τὴν σερβίρει ὡς ἰδέαν τοῦ κόσμου.

Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κ. Καμπούρογλου ἐκλείσθη ὅλος ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἐξῶ εἶνε τὸ χάος, καὶ μέσα ἡ Κιβωτός τοῦ Νῶε.

Κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει ἡ νέα τῆς παλαιᾶς Κιβωτοῦ, ὅτι ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον ἐκδίδει κ’ ‘Εφημερίδα.

Μεταξὺ τῶν τόσων ἐφημερίδων ἐξεπῆδησεν ἀπὸ τινος καὶ τὸ *Φρόνημα τοῦ Λαοῦ*, μεγαλόσχημον, ἐπιδεικτικόν, φιλοπρόσδον καὶ νεωτερίζον ἐν πολλοῖς. ‘Ο συντάκτης καὶ ἐκδότης τοῦ φύλλου κ. *Στεφάνου* εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες γνωρίζουν τὴν δουλειάν των καὶ διὰ τοῦτο ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι τὸ φύλλον του θὰ ἀποκτήσῃ ρίζας.

Τῷ συνιστῶμεν πλείονα περιποιήσιν εἰς τὴν τουαλέτταν του — τῆς ἐφημερίδος του ἐννοοῦμεν, ἥτις ἐστὶν ἡ γλῶσσα.

Τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα (τὴν τρίτην ἔσως) τὸ Κοινὸν θέλει λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ πρὸς κωμωδίαν προσόντα τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Σουρῆ, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς ἀγνωοῦμεν. Γνωρίζομεν τὸ ἱστορικὸν μιᾶς κωμωδίας του μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος γραφείας καὶ σχισθείσης διὰ λόγους ἀλόγους· καὶ περιμένομεν μετὰ περιεργείας, μεθ’ ἡμῶν δὲ καὶ πᾶν τὸ κοινόν, νὰ ἴδῃ τὰ **‘Αλλ’ ἀντ’ ἄλλων**, κωμωδίαν μονόπρακτον τοῦ κ. Γ. Σουρῆ, ὅπως τὸν κρίνῃ καὶ εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτὸ εἶδος τῆς κοινῆς σατύρας, εἰς ἣν ἀπεδείχθη τόσον γόνιμος καὶ τόσον ὧς ἐπὶ τὸ πολὺ χαρίεις. Ἡμεῖς εὐχόμεθα νὰ μὴν ἴδοῦμεν *ἀλλ’ ἀντ’ ἄλλων*.

‘Ο κ. ‘Αφεντούλης ἐὰν δὲν κατάρθωσεν νὰ εἶναι ὁ ἐθνικὸς κριτικὸς ἢ ὁ ἐθνικὸς ποιητής, ἀλλ’ εἶναι ἀφευκτὰ ὁ ἐθνικὸς σοφτᾶς, ἐκ τῶν ἀρειμανίων ἐκείνων σοφτᾶδων τῆς Τουρκίας, οἵτινες εἰς τὸν πρῶτον μυκηθμὸν τῆς ῥωσικῆς ἀρκτοῦ ἐξαγριοῦνται καὶ καλοῦσιν εἰς τὰ ὅπλα ὅλους τοὺς πιστούς.

Τὸ *σανδζὰκ σερίφ* τοῦ κ. ‘Αφεντούλη εἶναι ἓν ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἐσήκωσεν εἰς τὴν *Παλιγγενεσίαν* καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου προσκαλεῖ νὰ στηθοῦν γυμναστήρια εὐθουβολίας.

‘Αλλ’ εἶναι τόσῳ μικρὸν τὸ ἄρθρον, πόσοι ἐπομένως θὰ χωρέσωμεν ὑπὸ τὴν ἀπλωθεῖσαν *τένταν* του ;

‘Ο ‘Αγαθόπουλος ἐπιστρέφει ἀπὸ ταξιδι.

— Ναί, φίλε μου, τὸ ταξίδι βάσταξε εἰκοσιτέσσεραις ὥραις ἀντὶ δώδεκα καὶ ἀρρώστησα . . .

— Κακόμοιρε !

— Τί ; μὲ λυπᾶσαι ;

— Μὰ βέβαια

— Κουτὲ ! Μὰ ἐγὼ ἐκέρδησα . . . ἀφοῦ δὲν ἐπλήρωσα περὶ ἀκριβᾶ.

Καὶ ἂν αὐτὸς τὸ ἔρριπεν ἐξῶ, σκέπτεσθε νὰ τὸν περιμένετε ;

— Δὲν δύναμαι ν’ ἀναχωρήσω ἄνευ αὐτοῦ. ‘Αλλ’ ὅμως εἶχον τόσῃν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά του . . . Καὶ ἴσα αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ πιστεύσω ὅτι συμβαίνει τι ἐκτακτόν. Καὶ ἐὰν ἐντὸς ὀλίγου . . .

Αἶφνης διέκοψεν αὐτὸν κρότος ἀμάξης καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰάκωβου.

— Μήπως ἀνεχώρησεν ὁ κ. Δωρναί ; Εἶναι ἐδῶ ὁ κ. ‘Εδουάρδος ;

‘Ο Δωρναί — διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νεανίας — ἐρρίφθη εἰς τὴν θύραν, ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ τί συνέβη. ‘Ο Ἰάκωβος παρ’ ὀλίγον νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Τί ἔπαθες Ἰάκωβε ; Τί ἔτρεξε λοιπόν ;

— Πολλὰ, πολλὰ ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ — ἀπήντησεν οὗτος ἀσθμαίνων — ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ.

— Τότε· ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου — εἶπεν ὁ ‘Εδουάρδος καὶ προηγήθη ἀναβαίνων τὴν κλίμακα ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος ἠκολούθει κατόπιν.

— Λοιπὸν ! . . τί ἔγινες ; ποῦ ἦσο . . ; ποῦ ἐκοιμήθηκες ἀπόψε . . ;

‘Ο Ἰάκωβος ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπόψε ! Τί ἔγινε . . ; Ποῦ ἤμην . . ; Πρέπει ὅμως νὰ ἀναχωρήσωμεν . . . ‘Α ! διὰ τί νὰ φανῶ τόσον ἀνόητος ! Αὐτὸ τὸ κεφάλι . . !

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἀσθμαίνων καὶ διακεκομμένα, ὥστε ἀληθῶς ὁ ‘Εδουάρδος ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως ἐτρελλάθῃ.

— Νὰ θέλῃ νὰ με φιλοξενήσῃ — ἐξακολούθησε λαλῶν μετὰ μανίας τινος καὶ δικαίας ἀγανακτήσεως, ἐκδηλουμένης εἰς ζωηροτάτας χειρονομίας, καταληγουσας ἐκάστοτε εἰς ἰσχυρότατον γρονθοκόπημα ἐρήμην γρονθοκοπούμενου — νὰ με ἐδηγήσῃ, νὰ με περιποιηθῇ διὰ νὰ χάσω τὸ τραῖν. ‘Ο ἀνθρωπος αὐτὸς, Κύριε ‘Εδουάρδε, ἦτο πληρωμένος. Δὲν εἰζεύρω . . . ἀλλὰ κάποιος ἔχει συμφέρον νὰ μείνῃς ἕνα ἡμέραν εἰς τὸ Χάβρ. . . Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— ‘Αλλὰ πῶς ; ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἀναχωρήσῃ τὸ ἐσπέρας πλέον . . .

— Ναί· ἔχετε δίκαιον. ‘Αλλ’ ὅπως δήποτε προσέχετε, κύριε ‘Εδουάρδε.

— ‘Ελα· εἶσαι φιλόποτος πάντοτε Ἰάκωβε. ‘Οστις δήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχῃ νὰ με κρατήσῃ ἐδῶ, ἔστω καὶ δύο καὶ τρεῖς ἀκόμη ἡμέρας ; ‘Ονειρεύεσαι, Ἰάκωβε.

— Ναί· ἀλλὰ παρόμοιον ὄνειρον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχα ἰδεῖ καὶ εἰς τὸ Λονδίνον, τότε ὅταν παρ’ ὀλίγον νὰ γείνη σωστὸ τὸ πανηγύρι καὶ νὰ σὰς στείλουν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. ‘Αλλὰ — κατ’ ἀθῶον των λάθος — ἐξημερώθητε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ ‘Αγ. Θωμᾶ πληγωμένος μόνον, ἀλλὰ πάν-

Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χάριν ἀναφυχῆς ὁ φίλ-
τατός μας κ. **Χριστόφορος Σαμαρταΐδης**, πατριά-
χικός ἐπόπτης τῶν αὐτόθι σχολείων, περὶ οὗ θὰ γράψω-
μεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατηγοροῦσι καθ' ἐ-
κάστην τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ καταπατήσῃ θεῶν καὶ ἀνθρω-
πίνων νόμων, ποίων ὅμως δὲν καταδέχονται νὰ μᾶς εἰπῶσι,
ἑσάκις τὰς ἀναγινώσκω ἐνθυμούμαι πάντοτε τὰς ἐξετάσεις
ἐνὸς φίλου μου.

— Ποῖα εἶναι τὰ διακριτικά μεταξύ τοῦ καθαροῦ καὶ
ἀμφοβητουμένου διοικητικοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.

— Πολλὰ καὶ διάφορα.

— Δὲν μᾶς τὰ λέτε;

— Οὐ, πολλὰ καὶ διάφορα.

— Μὰ ἐπὶ τέλους;

— Μὰ σὺ εἶπα πολλὰ καὶ διάφορα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Ἡ Ἐφημερίς πολλάκις ὁμιλεῖ περὶ κόσμου τοῦ ὁποίου
διερμηνεύει, λέγει, τὰς ἰδέας ὅταν μοιράζῃ καθ' ἐκάστην
πρωτὰν διπλώματα παραφροσύνης καὶ προδοσίας δεξιὰ καὶ
ἀριστερά.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ μάθουν τὸν κό-
σμον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα.

Ἴδου πρωτὸν αἱ

ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΙ

Ἀσία	Πατρίκιος
Ἀφρική	Δ. Κορομηλάς
Ἀμερική	Παρασκευαΐδης
Εὐρώπη	Φέρμπος
Νέα Ὁλλανδία	Καμπούρογλους

τοτε ἐντὸς κινδύνου καὶ ἂν ἔλειπον αἱ περιποιήσεις τῆς
καλῆς κυρίας Δάξων.

— Καὶ τώρα τίς σοι εἶπε νὰ μοι ἐνθυμίσῃς αὐτὴν τὴν
ἱστορίαν; Ἄκουσε, Ἰάκωβε, ἀπόψε δὲν θὰ ἐκοιμήθῃς κα-
θῶς φαίνεται· πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ὀλίγον τώρα. Ἀλλὰ
ποῦλάχιστον δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ
ἀνθρώπου, ὅστις σὲ ἐφιλοξένησε τόσο καλὰ.

— Ἄ! ἂν τὸ εἴξευρα! Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω, κύριε Ἐ-
δουάρδε. Νὰ κοιμηθῶ ἐγώ! Τὸ τραῖν ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀ-
κτώ. Δηλαδή ἔχω ἔως τότε δέκα ὥραις εἰς τὴν διάθεσίν μου.
Θὰ κάμω τὸ Χάθρ ἄνω κάτω. Καὶ θὰ τὸν εὕρω· σὰς τὸ ὑ-
πόσχομαι. Δὲν ἀνεχώρησε κανὲν στίμμερ ἀκόμη· θὰ μείνω
εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ θὰ καταβαίνω εἰς ἕκαστον, τὸ ὁ-
ποῖον ἀναχωρεῖ, νὰ κάμνω κατ' οἶκον ἔρευναν μέχρι καὶ
τῆς ἀποθήκης τῶν ἀνθρώπων, διότι βέβαια δὲν θὰ ἐπεχει-
ρῇς νὰ περάσῃ ἀντικρὺ κολυμβῶν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου.

— Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρξε πάντοτε τίμιος—εἶπεν ὁ Ἐδου-
άρδος μείνας μόνος—ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι χθὲς εἶχε πανη-
γύρι καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐσχεδίασεν ὁλόκληρον μυθι-
στόρημα.

Καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἑδρας παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς ἣν
πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνάψει τὸ πῦρ ἢ θεραπευτικῶς, ἔλαβε τὸν
Μυσσέ ἀνὰ χεῖρας, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀνα-

Αἱ ἡπειροὶ αὗται συνδέονται διὰ διπλῆς τηλεγραφικῆς
γραμμῆς, διερχομένης διὰ τῶν ὧτων καὶ τῶν χειλέων αὐ-
τῶν.

Ἴδου ποῖα τηλεγραφήματα ἀντηλλάγησαν προχθὲς ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ ἄρθρου ἐναντίον τοῦ κ. Τρικούπη:

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Νέα Ὁλλανδία. — Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν! Κατό-
πιν σημερινοῦ ἄρθρου ἐξεργάσῃ ἡφαιστείον. Ἀγρίου; ἤρχισα
νὰ ἐννοῶ καὶ ἰδίως νὰ μ' ἐννοῶν. Μεσσηνέζης συνέστη-
σεν ἐνταῦθα ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀλλὰ τοῦ
νοῦς Τρικούπη ἐκμεταλλευσθῆναι φιλελληνισμὸν ἀγρίων;

Καμπούρογλους.

Ἀφρική. — Νέον δράμα ἔγραψα: ὁ Βασιλεὺς, διττάπρα-
κτον! Προαγγέλλεται παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ Ἐφημε-
ρίδος. Ἀφρικανοὶ ἐνθουσιασμένοι.

Κορομηλάς.

Ἀμερική. — Ἐδδίσων συγκεντρωτοὶ πῦρ Ἐφημερίδος πρὸς
θέρμανσιν σιδηροδρόμων. Σπουδαία ἀποκάλυψις. Εὐτυχῆς
ἡνθρωπότης!

Παρασκευαΐδης.

Εὐρώπη. Χθὲς δήμαρχος Μονακοῦ ἔδωκε μέγα συμπό-
σιον. Μοὶ προσεφέρθησαν ἐντὸς χρυσῆς θήκης πέντε διπλώ-
ματα ἐπιτίμων πολιτῶν δι' ἐμέ καὶ δι' ὑμᾶς.

Φέρμπος.

Ἀσία. — Τὴν τσοῦν κούν, κούν κούν τσοῦν παντοφλὰν δζήν,
παλαβοδζήν, κούν, κούν, κούν, δζοῦν, δζοῦν, δζοῦν.

Μετάφρασις. Κινέζαι μεταχειρίζονται Ἐφημερίδα ὡς
καναβᾶν πρὸς κέντημα παντοφλῶν.

Πατρίκιος.

γίνωσκε τὴν Νάμουρᾶ, ἀκριβῶς τοὺς στίχους ἐκείνους, ὅ-
που ὁ ποιητὴς περιγράφει τοὺς Μωαμεθανοὺς καπνιστὰς ἐ-
ξηπλωμένους νοθεύως ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἱε-
ρουσαλήμ. Ἀληθῶς ἐκεῖνοι μόνον εἰξεύρουσι καὶ τῆς ζωῆς
τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον νὰ ὑπομένωσιν ἀγογγύστως
καὶ εἶναι ἐπαῖται, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ἡδύνασο νὰ ἐκλάβῃς ὡς
θεοὺς. Σπανίως—ἐξακολουθεῖ ὁ Μυσσέ—λαλοῦσι· κἀθηνται
γυμνοὶ ἢ ῥακένδυτοι κατὰ γῆς, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐσθριγμένην
ἐπὶ τοῦ τυχόντος λίθου, μετὰ τὸ θυλάκιον κενόν, καὶ τίποτε
δὲν ἔχουσι νὰ σκεφθῶσι. Μὴ τοὺς ἐξυπνίσῃς· θὰ σε ἀποκα-
λέσωσι κύνα· μὴ τοὺς πατήσῃς· δὲν θὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ σε
ἐμποδίσωσιν, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς περιφρονήσῃς· διότι οὐ δὲν
εἶσαι ἀνώτερος ἐκείνων. — Καὶ πρὸς στιγμὴν παρασυρόμε-
νος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἐδουάρδος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξίσωτο
μετ' ἐκείνων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ λησμονήσῃ
τις ἑαυτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, διὰ ν' ἀποχωρισθῇ τῶν σκέψεων
του, ἔστω καὶ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, πρέπει νὰ κατέχηται
ὑπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἐκείνης νοθεύως, ἥτις παραλύει καὶ τὸ
σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ἢ νὰ εὐρίσκηται ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἡν-
τοῦ ὁπίου. Καὶ ὁ Δωρναί, ὅστις οὔτε Ἀσιανὸς δευδίσκος ἦτο,
οὔτε τοῦ ὁπίου φίλος, ἀφῆκε μετ' ὀλίγον τὸ βιβλίον καὶ

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Ξένος.